

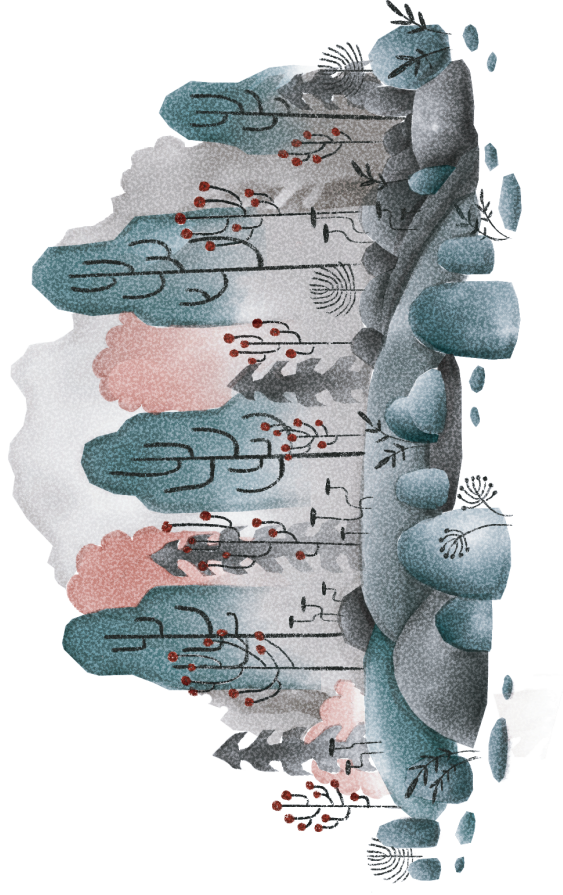
STÍNY STROMŮ

Monika Kopecká

Lucas byl chlapec s hlavou
plnou otázek.

Les za jeho vesnicí,
zahalený tajemstvím a mlhou,
ho lákal každý den
více a více.

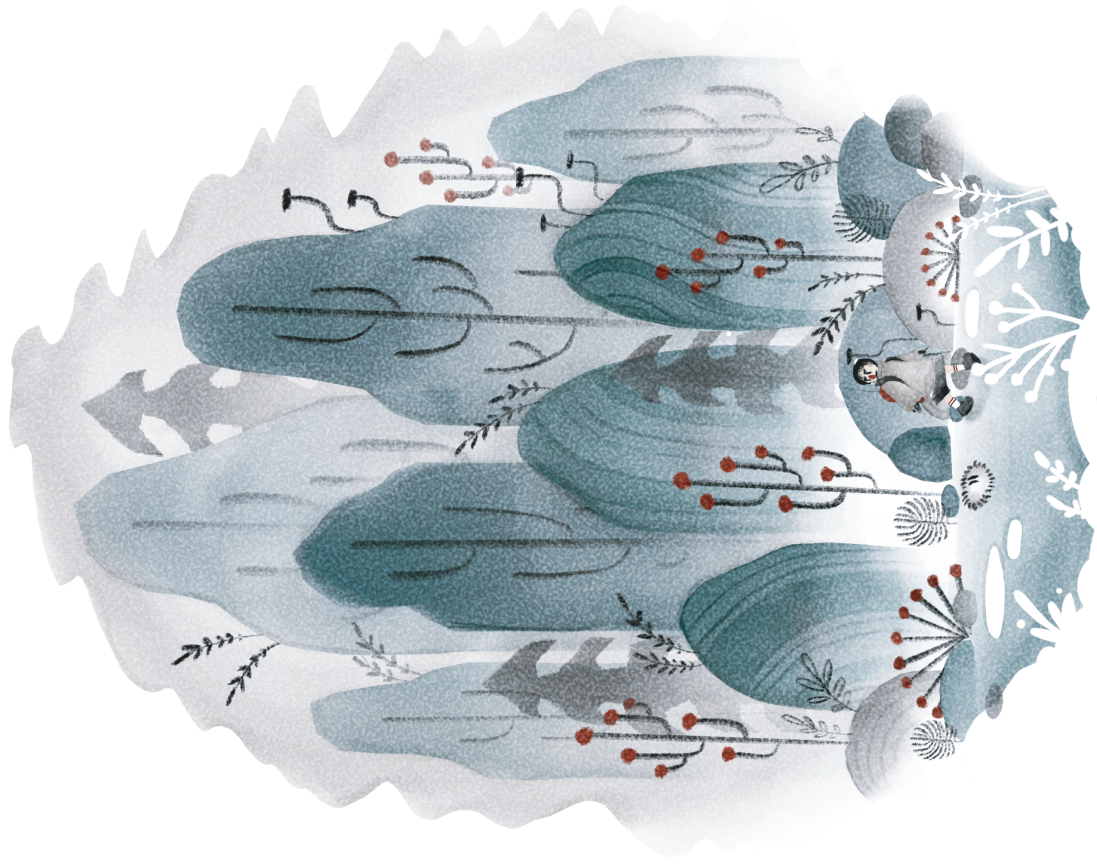
Lidé ho varovali,
že ten les není pro lidi –
patří prý něčemu
mnohem staršímu,
něčemu, co už dávno
zapomnělo, jaké to je
být člověkem.

Jednoho chladného večera, když měsíc
osvětlil cesty šerem a stíny se prodloužily,
Lucas se vydal do lesa.

Už po pár krocích měl pocit,
že není sám.

Koutkem oka zahlédl drobnou
postavičku, která se pohybovala
tíše jako mlha.

Byla malá, s tělem pokrytým hustou
srstí, zářícíma očima
plným zvědavostí.

Po nějaké době ho však začala
nestvůra štvát. „Přestaň mě sledovat!
Vím že tu jsi!“ Zakřičel na ní a v návalu
hněvu po ní máchl rukou, čímž ji konečně
odehnal. Nestvůrka se odkutálela stranou,

smutně se na něj podívala a zmizela
v temnotě lesa.

Lucas si oddech ale
něco se změnilo. Vzduch zhoustl,
stíny se prodloužily a temnota
lesního příkrovu se zdála hlubší.
Poprvé pocítil chladný dotek strachu.

S každým krokem, který teď udělal,
lesní stíny ožívaly,
obklopovaly ho a natahovaly se k němu
jako hladové ruce.

Byla v nich tíha a vzpomínky těch,
kteří tu dříve bloudili a nikdy nenašli cestu ven.
Lucasova mysl se ztratila v tichém zoufalství.

Měl pocit, že už nikdy nenajde cestu zpět,
že se stane součástí tohoto lesa,
jednou z duší, které straší v strdících stromů.
V zoufalství zavolal: „Nestvůrko! Prosím,
vrať se!”

Najednou ale uslyšel temné pohyby kolem sebe, ale tentokrát

to nebylo jen jemné našlapování.

Ze stínů k němu přistupovaly temné, nezřetelné postavy, jejichž oči byly prázdné jako bezedné studně. Cítil, jak se mu stáhlo hrdlo, a jeho odvaha se rozplynula v nočním chladném vzduchu.

Teprve tehdy si Lucas

uvědomil, co se vlastně stalo. Nestvůrka, kterou od sebe odehnal, nebyla jen otravnou přítomností.

Celou tu dobu vytvářela tichou bariéru, jež ostatní temné bytosti držela stranou.

Zajišťovala, že mohl procházet místy, kde by jinak byl jen dalším, kdo zůstane v lesním příšeří navždy ztracený.

